

Roscommon - SVD
Mission House -
Donamon Castle,
Ireland

Nghị Quyết Roscommon 1990: Châu Âu là lục địa truyền giáo

Lời phát biểu của Ban Lãnh Đạo Hội Dòng trong ấn bản *Arnoldus Nota*, tháng 3 năm 2012, bắt đầu bằng câu hỏi “SVD có gì mới?” và nói về một “Điện Mạo Mới” của SVD tại Châu Âu. Điều này nói rõ rằng (1) diện mạo của SVD ở châu Âu không còn chỉ hướng ra bên ngoài thế giới mà còn hướng vào bên trong châu Âu. “Nghị Quyết Roscommon” năm 1990 đã bén rễ trong Dòng Ngôi Lời tại Châu Âu, và anh em SVD ngày càng nhận thức rõ hơn rằng sứ vụ truyền giáo của mình không chỉ hướng ra bên ngoài châu Âu mà còn hướng vào cả bên trong châu Âu, và có nhu cầu cấp thiết phải ứng phó với các tình hình truyền giáo trong khu vực. (2) Khuôn mặt của những người mà chúng ta làm việc cùng, khuôn mặt của chính châu Âu, cũng đã thay đổi. Châu Âu là một lục địa đã bị thể tục hóa, đa văn hóa, đa nguyên, hậu hiện đại, hậu Kitô giáo. “Trước tình hình thay đổi của châu Âu và sự hiểu biết mới về sứ vụ, để thực hiện sứ vụ của chúng ta trên lục địa này đòi hỏi phải có những cách thức mới. Chúng ta cần phải tham gia vào cuộc đối thoại ngôn sứ với các nhóm người khác nhau, đặc biệt là những người tham gia và bị ảnh hưởng bởi những thay đổi phát sinh từ toàn cầu hóa, tục hóa và di cư.”³³ (3) Bộ mặt của những anh em làm việc ở Châu Âu cũng đã thay đổi. Không còn chỉ có người châu Âu mà còn có cả người châu Á, châu Phi và châu Mỹ Latinh. Đối với SVD, mọi thứ bắt đầu với “Roscommon”.

³³ AN, 2012, March, 1f.

Lm. Xavier với cộng đoàn SVD ở Steinhausen, Switzerland, trong chuyến Tổng Kinh Lý của ngài.

Roscommon và sứ vụ của SVD tại Châu Âu

Đó là một hội nghị của các tỉnh dòng SVD ở châu Âu được tổ chức vào cuối tháng 10 năm 1990, tại Roscommon, Ireland, đánh dấu một bước ngoặt quan trọng trong lịch sử của dòng SVD tại châu Âu liên quan đến sự hiểu biết của mình về sứ vụ³⁴. Trong số các chủ đề được thảo luận có những nội dung sau: 1-Quá trình thể tục hóa không ngừng và tư duy thể tục kiêu ngạo tự nhận là hệ thống thế giới quan hợp pháp duy nhất mà trên đó có thể xây dựng nên một trật tự thế giới mới. 2-Hậu quả của việc Đông Âu mở cửa cho dòng SVD và các lĩnh vực hoạt động mới ở đó.

Nghị quyết rất quan trọng sau đây đã được đưa ra tại Roscommon, “Dòng Ngôi Lời tại châu Âu nhìn nhận rằng sứ vụ truyền giáo của mình không còn chỉ giới hạn trong sứ vụ *ad gentes* đến các châu lục khác nữa, vì có nhiều bối cảnh truyền giáo tại chính châu Âu cần thiết cho các công việc truyền giáo của Hội Dòng.”

Một thông tin quan trọng và lập luận chuyên sâu đã được yêu cầu để thuyết phục những người có sự dè dặt hoặc chỉ trích về khái niệm mới ‘Sứ Vụ của SVD trong và ngoài Châu Âu,’ điều không được công nhận một cách dứt khoát cho đến Tổng Tu Nghị năm 1994. Tổng Tu Nghị đã tuyên bố, “Dòng Ngôi Lời tại Châu Âu đang phải đối mặt với quá trình tục hóa, sự mở cửa của Khối Đông Âu, di cư và sự sụt giảm ơn gọi tu trì. Yêu cầu sau đây được gửi đến toàn thể Hội Dòng: Đề ứng phó một cách phù hợp với tình hình truyền giáo tại châu Âu [...] chúng tôi yêu cầu các Khu vực khác của Hội Dòng hợp tác ở cấp độ quốc tế” (FTW 1994/5).³⁵ Phản hồi từ các tỉnh Dòng và miền Dòng đã diễn ra ngay lập tức.

Kết quả từ cái gọi là *Giải pháp Roscommon* bao gồm những điều sau:

- Xác định tình hình truyền giáo ở châu Âu có liên quan đến SVD.
- Phát triển các kế hoạch cho sứ vụ của SVD ở châu Âu (tùy thuộc vào bối cảnh): những điều cơ bản, cách thức/ưu tiên và mục tiêu sứ vụ của SVD ở châu Âu.
- Lên kế hoạch và chuẩn bị cho sứ vụ của các nhà truyền giáo SVD từ khắp châu Âu.
- Đào tạo về truyền giáo cho các nhà truyền giáo SVD để truyền giáo ở châu Âu.
- Chuẩn bị cho các nhà truyền giáo SVD châu Âu đối diện với thực tế mới về tính liên văn hóa ở châu Âu.
- Hiểu sứ vụ ở châu Âu vừa liên văn hóa vừa hội nhập văn hóa.

Đề cập đến nghị quyết của Hội Nghị Roscommon, Tổng Tu Nghị năm 1994 đã yêu cầu Hội Đồng Tổng Quyền “công nhận tầm quan trọng của công tác truyền giáo tại châu Âu và thông báo cho toàn thể Hội Dòng về nhu cầu bổ nhiệm nhân sự quốc tế cho khu vực châu Âu”. Các tỉnh Dòng ở châu Âu phải nêu rõ “khu vực truyền giáo cụ thể nào cần có các anh em từ các châu lục khác”. Để có thể đưa ra những lựa chọn bổ nhiệm đúng đắn, thông tin này “cần được cung cấp cho Tổng Quyền và các tỉnh Dòng khác trong toàn thể Hội Dòng...” Về phần mình, các đại diện của châu Âu tại Tổng Tu Nghị đã đưa ra yêu cầu sau đây cho toàn thể Hội Dòng, “... để phản ứng phù hợp với tình hình truyền giáo tại châu Âu và các ưu tiên của SVD, chúng tôi yêu cầu các Vùng khác của Hội Dòng hợp tác ở cấp độ quốc tế. Đó sẽ là một chứng tá tuyệt vời cho tính quốc tế của Hội Dòng và bản chất đa văn hóa của Giáo Hội” (FTW 1994/5, 12).

Những kế hoạch phát triển tiếp theo

Tổng Tu Nghị lần thứ 15, năm 2000, đã giới thiệu thuật ngữ “Đối Thoại Ngôn Sứ - *Prophetic Dialogue*” như là một “sự hiểu biết sâu sắc và tốt nhất” về sứ vụ của SVD (IDW 2000/1, 53). Thuật ngữ này đã được bàn

³⁴ Steyler Missionswissenschaftliches Institut, *Today's Europe and the SVD. Reflections on Mission*, Sankt Augustin 2007, 11-27.

³⁵ *Nuntius SVD*, Vol. XIV, 1994, fasc. 1, 62ff, here: 68f (The European Zone).

thảo tại Tổng Tu Nghị để khẳng định rằng sự hiểu biết của SVD về sứ vụ *ad gentes* đã chuyển từ định hướng địa lý độc quyền sang định hướng bao gồm các bối cảnh truyền giáo. “Từ Hiến Pháp của Dòng, công việc của các Tổng Tu Nghị gần đây, cũng như bối cảnh rộng hơn mà qua đó chúng ta thực hiện sứ vụ của mình, chúng ta xác định bốn tình huống mà chúng ta nghe được lời kêu gọi đặc biệt để đáp lại: Phúc Âm Hóa và tái Phúc Âm Hóa, dân thân cho người nghèo và người bị gạt ra bên lề, chúng ta xuyên văn hóa và sự hiểu biết liên tôn” (IDW 2000/1, 52). Sự hiểu biết này đã xác nhận - theo quan điểm của châu Âu – tức là “Nghị Quyết Roscommon”, cùng lúc thách đố sự hiện diện và sứ vụ của SVD tại châu Âu và biến nó thành mối quan tâm của toàn thể Hội Dòng. Từ sự hiểu biết này, các nhiệm vụ tiếp theo rất nhiều: xác định các bối cảnh truyền giáo mà SVD được kêu gọi để đáp ứng, khám phá các cách thức phản ứng cụ thể của SVD, chuyển dịch khái niệm Đối Thoại Ngôn Sứ sang bối cảnh châu Âu và tiếp tục sự quốc tế hóa SVD châu Âu.

Trong thư luân lưu “Tri Ân và Hy Vọng”³⁶ gửi đến tất cả các thành viên ở Châu Âu, Cha Bề Trên Tổng Quyền, Antonio Pernia, đã nhấn mạnh đến sự cần thiết về một “linh đạo truyền giáo”. Dựa trên sự hiểu biết về truyền giáo như là cuộc đối thoại ngôn sứ, các nhà truyền giáo được mời gọi đối thoại với Thiên Chúa như là nền tảng sứ vụ của họ. “Mặc dù nhiều người châu Âu không còn coi mình là Kitô hữu nữa, nhưng họ vẫn khao khát các giá trị tinh thần... Ngày nay họ ‘tin tưởng vào các chứng nhân hơn là vào các thầy dạy, vào kinh nghiệm hơn là vào lời giảng dạy và vào cuộc sống và hành động hơn là vào các lý thuyết’ (RM 42). Và nếu họ lắng nghe các thầy dạy, thì chỉ vì các thầy dạy này trước hết là những chứng nhân (x. EN 41).” Cha Pernia gọi kinh nghiệm của chúng ta về việc làm trung gian giữa Thiên Chúa với người khác là mục đích của đời sống tu sĩ truyền giáo của chúng ta. Hiến Pháp SVD nói: “Chúng ta chăm lo làm tỏ hiện sự tốt lành của Thiên Chúa trong đời sống và việc phục vụ của chúng ta” (*Phần Mở Đầu*). “Thật vậy, chúng ta cần trở thành những nhà truyền giáo công bố ‘điều chúng tôi đã nghe, điều chúng tôi đã thấy tận mắt, điều chúng tôi đã chiêm ngưỡng, và tay chúng tôi đã chạm đến’ (1 Ga 1,1), Lời Sự Sống, Chúa Giêsu Kitô.” Hay nói cách khác, để “ánh sáng” của chúng ta chiếu giải trước mặt người khác – trọng tâm của Tổng Tu Nghị lần thứ 19.

Kể từ “Roscommon”, đã có những bước phát triển quan trọng trong các tỉnh Dòng SVD ở châu Âu. Thực tế là chúng ta không còn tiếp tục một số hoạt động truyền thống của mình, nên đã buộc chúng ta phải đóng cửa hoặc tìm mục đích mới cho một số cộng đoàn của mình và cân nhắc việc sáp nhập một số tỉnh Dòng. Điều này có nghĩa là nói lời tạm biệt với một mô hình nhất định về đời sống tu trì và sự hiện diện của các nhà truyền giáo ở châu Âu. Trong khi chúng ta từng coi việc tuyển chọn và chuẩn bị các nhà truyền giáo cho các châu lục khác, ít nhiều là lý do duy nhất, để chúng ta tồn tại ở châu Âu, thì giờ đây chúng ta đã hiểu rằng châu Âu cũng là một lục địa [cần được] truyền giáo giống như bất kỳ nơi nào khác trên thế giới.

³⁶ Antonio Pernia, Circular letter *In Gratitude and Hope*, 15 April 2003, [In:] *SVD Mission* 2006, 225-230.

Trái: Đại hội SVD Vùng
Châu Âu tại
Dueñas, Tây Ban
Nha, tháng 10/2023

Phải: Đại hội các ĐPV
Truyền thông SVD
Vùng Châu Âu tại
Zakopane, Ba Lan, tháng
5/2023

Ngày nay, tại tất cả các tỉnh dòng và nhà đào tạo của SVD, chúng ta có các anh em đến từ khắp nơi trên thế giới. Ở Đông Âu, các anh em của chúng ta có nhiều cơ hội để tham gia vào các cuộc đối thoại với anh chị em Chính Thống Giáo cũng như với thế giới Hồi Giáo một cách hiệu quả. Ở Tây Âu, chúng ta cần phải gần gũi với những người Công Giáo khô khan nguội lạnh, những người tin và những người không thuộc về Giáo Hội, đến gần với thế giới của những người tìm kiếm đức tin và những người di cư. Trong khi số lượng anh em địa phương đang giảm dần ở hầu hết các Tỉnh Dòng châu Âu, thì số lượng các nhà truyền giáo SVD, đặc biệt là từ châu Phi và châu Á lại đang tăng lên. Các anh em trẻ và năng động, và ngày càng có nhiều bề trên ở châu Âu, đến từ các quốc gia và châu lục khác. Trong tương lai, châu Âu sẽ cần những nhà truyền giáo có khả năng đối thoại với những người và những thực tại xa cách Giáo Hội, ở bên lề xã hội hoặc từ các nền văn hóa và quốc gia khác.

Các tỉnh Dòng châu Âu đã bắt đầu xác định những bối cảnh truyền giáo mới. Những phản ứng phù hợp với những bối cảnh này là kết quả của các dự án nghiên cứu của Viện Truyền Giáo, tại St. Augustin. “Dự Án Châu Âu - Project Europa”, được khởi động vào năm 2001, “Khảo sát dành cho các anh em SVD không phải người châu Âu sống và làm việc tại châu Âu” được tiến hành vào năm 2008, cũng như loạt ấn phẩm “Roscommon 25” hiện tại, không chỉ cung cấp các đánh giá và suy tư về các chủ đề xung quanh sứ vụ truyền giáo và các nhà truyền giáo SVD tại châu Âu mà còn cung cấp cái nhìn về những thách thức và khả năng cho tương lai.

Vào năm 2015, chúng ta thấy trong *Arnoldus Nota*: Trong thời gian đó, diện mạo của Châu Âu cũng như căn tính SVD của chúng ta đã thay đổi đáng kể. Có vẻ như việc liệt kê tất cả các đặc điểm của xã hội Châu Âu đã tách khỏi các giá trị Kitô giáo truyền thống là không còn cần thiết. Trong bài phát biểu tại Nghị Viện Châu Âu, ở Strasbourg, vào tháng 11 năm 2014, Đức Giáo hoàng Phanxicô đã mô tả tình hình của Châu Âu đương đại, so sánh nó với một bà già mệt mỏi, không còn khả năng sinh sản hoặc sức sống. Do đó, các lý tưởng Kitô giáo vĩ đại từng truyền cảm hứng cho Châu Âu đã mất đi đáng kể sức hấp dẫn của chúng ở chính Châu Âu.³⁷

Như đã thấy, diện mạo của SVD ở châu Âu cũng đã thay đổi. Một số người nhìn nhận SVD trong “thời kỳ khủng hoảng”. Điều này được phản ánh qua các hiện tượng như các anh em già đi, thiếu ơn gọi mới ở địa phương, số lượng ân nhân ngày càng giảm và số tu huynh du hành cũng vậy, đóng cửa các nhà in và cộng đoàn lớn, các câu hỏi về cơ cấu hiện tại của các viện nghiên cứu và học thuật của chúng ta, mất ảnh hưởng trong môi trường Giáo Hội và có xu hướng “trở nên tầm thường” trong công chúng nói chung, thiếu nhiệt tình, tái cấu trúc và sáp nhập các tỉnh dòng, v.v. Tuy nhiên, sẽ phù hợp hơn nếu nhìn nhận thời kỳ khủng hoảng này qua con mắt của Đấng Sáng Lập Arnold Janssen, người đã được Đức tổng Giám mục Paulus Melchers của Cologne nói rằng: “Chúng ta đang sống trong thời kỳ mà mọi thứ dường như đang rung chuyển và chìm xuống. Bây giờ anh em đang đến và muốn bắt đầu một điều gì đó mới!” Theo quan điểm này, chúng ta có thể nhận thấy SVD ở Châu Âu đang sống trong “thời kỳ chuyển tiếp”, giống như một công trường xây dựng. Những gì đã hoàn thành mục đích của mình sẽ kết thúc, nhiều dự án tốt sẽ tiếp tục và các dự án mới sẽ ra đời. Trong nhiều năm qua, các nhà truyền giáo không phải người Châu Âu đã đến tất cả các tỉnh dòng và miền dòng ở Châu Âu. Năm 2024, có 333 SVD không phải người châu Âu đang làm việc tại châu Âu, đến từ 23 quốc gia.

³⁷ Address of Pope Francis to the European Parliament, Strasbourg, 25 November 2014, [In:] https://www.vatican.va/content/francesco/en/speeches/2014/november/documents/papa_francesco_20141125_strasburgo-parlamento-europeo.html [Accessed: 15 December 2023].

Truyền giáo ở Châu Âu?

Mặc dù thuật ngữ “truyền giáo” vẫn còn khó hiểu ở châu Âu, nhưng đã có những diễn biến quan trọng theo hướng mới kể từ khi xuất bản cuốn sách nhỏ *La France Pays de Mission* của Henri Godin và Yvan Daniel, vào năm 1943.³⁸

Hôm nay, chúng ta nói về truyền giáo trong một thế giới bị tổn thương đang có sự chuyển đổi sâu sắc. Điều này cũng có thể được xác định theo ba cách ở Châu Âu:

- Thứ nhất, bằng cách nêu lên những vết thương và sự biến đổi, quá khứ và hiện tại, điều ám ảnh các xã hội Châu Âu và sứ vụ Kitô giáo - và xem xét lại những trở ngại và đồng lõa phức tạp của chúng trong thế giới dễ bị tổn thương và mong manh ngày nay.
- Thứ hai, xem xét lại thần học về truyền giáo, trước hết là “sứ vụ *ad vulnera*”, và suy tư lại theo những góc nhìn mới, đặc biệt là dưới góc nhìn của những thay đổi gần đây trong thần học và bối cảnh mà tính dễ bị tổn thương và sự biến đổi sâu sắc đã được phản ánh từ lâu.
- Thứ ba, theo cách này, các lĩnh vực riêng biệt của các sứ vụ và dân thân mang tính dễ bị tổn thương, như là các nguồn năng lực chữa lành, canh tân và những thách đố để sống và tin tưởng trong thế giới ngày nay được đưa lên hàng đầu (tương lai của Giáo hội; tham gia vì tự do tôn giáo; các hoạt động liên đới sâu sắc, v.v.).

Quan điểm về một thế giới bị tổn thương đang trong quá trình biến đổi sâu sắc có thể mang lại một số định hướng trong quá trình tìm kiếm phương thức truyền giáo ở nhiều quốc gia châu Âu khác nhau. Chủ đề của Tổng Tu Nghị SVD lần thứ 19 (năm 2024) đặt ra những thách thức đặc biệt cho sứ vụ của SVD tại Châu Âu: “*Ánh sáng phải chiếu giải trước mặt thiên hạ*’ (Mt 5,16): *Những môn đệ trung thành và sáng tạo trong một thế giới bị tổn thương*”. Ngày nay, châu Âu nhận thức được mình là một phần của thế giới đầy thương tích này, và truyền giáo có nghĩa là làm chứng và nâng cao nhận thức về những trách nhiệm và khả năng phát sinh từ sứ điệp của Chúa Giêsu Kitô trong Tin Mừng của Người.

Ngày nay, chúng ta biết rằng tất cả các Giáo hội địa phương đều được cảm rỗi trong nền văn hóa của họ và tất cả đều có

sứ vụ truyền giáo mà họ đang thực hiện. Vì lý do này,... với tư cách là người Châu Âu, chúng ta phải tự hỏi mình đang phải đối mặt với những thách thức nào trong thế giới toàn cầu hóa và trong Giáo Hội hoàn vũ. Hoạt động truyền giáo tại đất nước chúng ta và trong cộng đồng các quốc gia chỉ có thể phát triển nếu được chia sẻ và làm phong phú lẫn nhau thông qua sự trao đổi giữa kinh nghiệm của các Giáo hội địa phương và các quốc gia ở phương Nam nói riêng. Chúng ta càng mở mắt, mở lòng và mở tay với Giáo hội Hoàn vũ giữa các quốc gia, chúng ta sẽ càng được phân thưởng và củng cố đức tin một cách dồi dào hơn với tư cách là những cá nhân và cộng đồng.³⁹

Cùng với những người Kitô hữu khác, các Giám mục nói rằng “vì ơn cứu độ của tất cả mọi người, nhiệm vụ quan trọng nhất của các Giáo hội Địa phương ở Châu Âu là công bố Tin Mừng bằng cả lời nói và việc làm.”⁴⁰

Trong một bài luận đăng trên tạp chí *Atlas of Global Christianity*, Kirsteen Kim nói về các nhà truyền giáo và Châu Âu.⁴¹ Ngoại trừ các giáo hội Chính thống Đông phương ở Châu Á và Châu Phi, vào năm 1910, các giáo hội Kitô giáo trên khắp thế giới đều do người Châu Âu hoặc người gốc Châu Âu điều hành.

Sự thay đổi lớn nhất kể từ Hội Nghị Edinburgh, năm 1910, là sự chuyển đổi trong nhận thức của Châu Âu từ một lục địa chỉ gửi các nhà truyền giáo đến các cánh đồng truyền giáo, và cùng với đó là việc các Giáo hội Địa phương đảm nhận trách nhiệm truyền giáo. Trong xã hội được coi là hậu Kitô giáo, các Giáo hội Châu Âu ở phương Tây đã tìm kiếm những cách thức mới để tiếp cận với thế hệ không đến nhà thờ.⁴²

Kitô giáo đã trở thành một tôn giáo có tính đa nguyên và đa dạng cao. Sự thay đổi nhân khẩu học (*demographic shift*) trong Kitô giáo, do phong trào truyền giáo mang lại, đã tạo ra hai thực thể mới ngày nay: một phương Tây hậu Kitô giáo và một Kitô giáo hậu phương Tây.⁴³ “Kitô giáo đã bắt đầu thế kỷ XX như một tôn giáo phương Tây, và thực sự là tôn giáo phương Tây; nó đã kết thúc thế kỷ XX như một tôn giáo không phải của phương Tây, trên đà trở nên ngày càng như vậy hơn.”⁴⁴ Đó là một trong những lý do để nói về truyền giáo hoặc tình hình truyền giáo ở mọi lục địa và như một nhiệm vụ cho tất cả các Kitô hữu ở khắp mọi nơi - luôn sống trong một bối cảnh cụ thể.

³⁸ Yvan Daniel, Henri Godin, *La France Pays de Mission*, Lyon: Les Éd. de l’Abeille 1943.

³⁹ Die deutschen Bischöfe, Vol. 76: *Allen Völkern sein Heil. Die Mission der Weltkirche*, Bonn: 23 September 2004, 9.

⁴⁰ *Charta Oecumenica*, 2.

⁴¹ Kirsteen Kim, “Missionaries Sent and Received, Europe 1910 – 2010,” [In:] Todd M. Johnson, Kenneth R. Ross (eds.), *Atlas of Global Christianity 1910-2010*, Edinburgh 2009, 272-273.

⁴² Kim, “Missionaries Sent and Received, Europe 1910 – 2010,” 272.

⁴³ Kim, “Missionaries Sent and Received, Europe 1910 – 2010,” 272.

⁴⁴ Stephen Bevans, Roger Schroeder, *Constants in Context – A Theology of Mission for Today*, Maryknoll, NY: Orbis Books 2004, 242.

Trên: Hội ngộ các nhà truyền giáo trẻ tại St. Gabriel,
Tháng 9/2023

Giữa: Hội ngộ 23 nhà truyền giáo trẻ của Bồ Đào Nha và
Tây Ban Nha từ 12 quốc tịch khác nhau tại Leiria,
Bồ Đào Nha, Tháng 11/2023

Dưới: Các tu sĩ Dòng Ngôi Lời thuộc Tỉnh Dòng Irish và British

Những sự thăng tiến hoặc triển vọng này có ý nghĩa gì đối với Kitô giáo? Phải chăng chúng ta đang đánh mất phương Tây mãi mãi, nơi từng là trung tâm của Kitô giáo? Kenneth Ross mô tả điều này như sau:

Người ta có thể dễ dàng lập luận rằng đây là điều khá điển hình của Kitô giáo, khi mà quê hương lâu đời của nó ở Châu Âu trở nên không còn thân thiện nữa, thì nó đã bắt đầu một cuộc hành trình mới và được các dân tộc ở các lục địa lớn phía Nam đón nhận với một phạm vi chưa từng có. Theo phân tích này, rất có thể châu Âu hiện đại sẽ chia sẻ số phận của những trung tâm chịu sự ảnh hưởng của Kitô giáo trước đó như Bắc Phi hay Thổ Nhĩ Kỳ, những nơi đã nuôi dưỡng đức tin trong những thế kỷ đầu, nhưng ngày nay phần lớn không còn sự hiện diện của Kitô giáo nữa.⁴⁵

Nhưng vẫn còn một khả năng khác: Sức sống ở Nam Bán Cầu có thể sẽ lan tỏa. Nói cách khác, nếu Kitô giáo không còn là tôn giáo phương Tây nữa thì những gì xảy ra ở châu Phi, châu Á và châu Mỹ Latinh sẽ có ảnh hưởng ngày càng lớn đến Kitô giáo trên toàn thế giới. Điều này một phần nào đó có thể cảm nhận được nơi SVD tại châu Âu ngày nay. Số lượng các nhà truyền giáo đến từ Nam Bán Cầu ở châu Âu, và trên hết là nhiều kinh nghiệm cụ thể của các thành viên đến từ châu Phi và châu Á cho thấy họ không chỉ là nguồn của sự trẻ hóa số lượng thành viên, mà còn là nguồn của những ý tưởng và cách thức truyền giáo mới ở châu Âu ngày nay!

Các sáng kiến truyền giáo ngày nay phải đối mặt với thách thức kép từ sự gia tăng của tình trạng tục hóa và tư hữu hóa tôn giáo. Đối với nhiều người châu Âu, đức tin Kitô giáo đã trở nên tầm thường, mang tính giáo phái và không còn thích hợp nữa. Ở Anh, chỉ có khoảng một triệu trong số hai mươi sáu triệu tín hữu của Giáo Hội Anh tham dự các buổi lễ Chúa Nhật. Giáo Hội mất 1.500 người mỗi tuần, không chỉ mất đi những người giáo dân bình thường mà còn mất cả những người chủ chốt của Giáo Hội, những người lãnh đạo và những người đã gắn bó với Giáo hội trong hai mươi hoặc ba mươi năm. Một thể loại văn chương Kitô giáo mới trong thập kỷ qua là nói về lý do tại sao người ta lại rời bỏ Giáo Hội. Một người có thể tin bao lâu nếu không thuộc về một cộng đồng tôn giáo cụ thể nào? Một số người này gia nhập vào các Giáo hội mới hình thành. Những gì nói về Vương Quốc Anh cũng đúng với các quốc gia Tây Âu khác.⁴⁶ Sự suy giảm của đời sống tâm linh liên quan đến Giáo Hội cũng được thể hiện ở Đức qua việc tham dự các buổi lễ Chúa Nhật. Số lượng người tham dự lễ Chúa Nhật thường xuyên đã giảm đáng kể trong những thập kỷ gần đây. Nhiều người – cả Công giáo và Tin lành – đang rời bỏ Giáo Hội, trong khi cùng lúc đó các ý tưởng tôn giáo và triết học đã phát triển, cho thấy sự hồi sinh tôn giáo mơ hồ và tạo nên thách thức lớn cho Giáo Hội như sự tục hóa. Các hình thức tôn giáo mới, các nhóm Ân Tứ (*charismatic*) và Ngũ Tuần (*Pentecostal*) cũng đang du nhập vào châu Âu và thu hút mọi người. Điều này cho thấy không chỉ gia tăng tính đa nguyên của các tôn giáo, mà thậm chí còn gia tăng tính đa nguyên trong Kitô giáo. Hiện đại hóa và thay đổi văn hóa không nhất thiết dẫn đến sự kết thúc của tôn giáo, nhưng thường dẫn đến một cuộc tìm kiếm mới về nguồn gốc và cội nguồn bản sắc riêng, về những hình thức cộng đồng mới và những giá trị định hướng. Những nỗ lực truyền giáo ngày nay của Giáo Hội phải tính đến bối cảnh tôn giáo mới của con người.⁴⁷

⁴⁵ Kenneth R. Ross, "Blessed Reflex: Mission as God's Spiral of Renewal," *International Bulletin of Missionary Research*, 27 (2003), No. 4, 163.

⁴⁶ Peter Vethanayagamony, "Mission from the Rest to the West," [In:] Ogbu Kaluu et al. (eds.), *Mission after Christendom*, Louisville, KY: Westminster John Knox Press 2010, 59-70, here 62.

⁴⁷ Die deutschen Bischöfe, Vol. 76: *Allen Völkern sein Heil*, 19-20.

Thêm vào đó, trong những năm gần đây, nhiều vụ bê bối khác nhau – đặc biệt là bê bối về lạm dụng tình dục – cũng đã làm rung chuyển đến tận căn của Giáo hội Công giáo. Uy tín của Giáo hội Công giáo và các Giáo hội nói chung đang bị đe dọa hoặc đã mất. Có vẻ như không có sự thay đổi nào theo hướng tốt hơn. Mọi người vẫn đang tiếp tục quay lưng lại với các Giáo hội.

Những động lực quan trọng để hiểu sứ vụ của chúng ta có thể đến từ ý tưởng về tính hiệp hành trong Giáo Hội, điều đã được Đức Thánh Cha Phanxicô nhấn mạnh ngay từ đầu Triều đại Giáo hoàng của ngài. Theo Đức Thánh Cha Phanxicô, hiệp hành là con đường “mà Thiên Chúa mong đợi nơi Giáo Hội của thiên niên kỷ thứ ba” vì đó là “một yếu tố cấu thành nên Giáo Hội”. Đó là lý do tại sao Đức Thánh Cha Phanxicô đã triệu tập Thượng Hội Đồng về Tính Hiệp Hành, từ năm 2021 đến năm 2024.

Lời kêu gọi của Đức Thánh Cha Phanxicô đối với chúng ta tập trung vào tính hiệp hành là một lời kêu gọi khôi phục và đào sâu căn tính của chúng ta như là Dân Thiên Chúa cùng nhau bước đi trong một sứ vụ chung với tư cách là những người theo Chúa Giêsu Kitô, Đấng là Con Đường. Tính Hiệp Hành có nghĩa là cùng nhau bước đi như Dân Thiên Chúa. Nó diễn tả cách lắng nghe nhau của mỗi người với tư cách là thành viên của Giáo Hội để hiểu cách Thiên Chúa có thể đang nói với tất cả chúng ta. Theo cách này, tính hiệp hành nhắc nhở chúng ta về công việc của Chúa Thánh Thần thông qua mỗi người và tất cả chúng ta cùng nhau làm việc cho sứ vụ chung của mình.

Kết luận

Nhìn vào tình hình của Giáo hội và Kitô giáo tại châu Âu, chúng ta thấy họ “trong một thế giới bị tổn thương và biến đổi sâu sắc”. Là những Nhà truyền giáo Ngôi Lời, chúng ta hiểu sứ vụ, trước hết và trên hết, là sứ vụ của chính Thiên Chúa – *missio Dei*. Chúng ta tham gia vào sứ vụ của Thiên Chúa khi chúng ta lắng nghe Lời của Ngài và những người mà chúng ta được sai đến. “Môn đệ là người đáp lại tiếng gọi của Thiên Chúa và tìm cách bắt chước mọi điều Chúa Giêsu đã làm, để cuộc sống của Ngài trở thành cuộc sống của chúng ta, sứ vụ của Ngài trở thành sứ vụ của chúng ta. Một Kitô hữu vừa là một môn đệ vừa là một nhà truyền giáo; người đó được kêu gọi và được sai đi vào trong thế giới” (GC 2018, 13).

Cùng với một số bạn đồng hành, Arnold Janssen đã thành lập Dòng Truyền Giáo Ngôi Lời cách đây 150 năm, tại Steyl, Châu Âu, để thực hiện sứ vụ truyền giáo bên ngoài châu Âu. Kể từ “Roscommon”, sứ vụ của SVD không chỉ là *ad gentes* mà còn là *inter gentes*. Thách thức mà chúng ta đang phải đối diện đó là tìm ra con đường của mình trong sứ vụ của Chúa tại châu Âu ngày nay, để bám rễ sâu vào Lời Chúa và tình yêu của Ngài và sống tính ngôn sứ trong các xã hội thế tục hóa.

Điều này đòi hỏi chúng ta phải xác định các đối tác đối thoại của mình ở châu Âu. Đối với các đối tác “truyền thống” của cuộc đối thoại qua bốn chiều kích của mình, chúng ta cũng có thể thêm đối thoại với tất cả các hình thức nghèo đói mới: người già, gia đình tan vỡ, tù nhân, người vô gia cư, người xin tị nạn, người tị nạn và người di cư.

Sự hiện diện của các nhà truyền giáo từ nước ngoài đã trở nên thiết yếu đối với Hội Dòng ở châu Âu. Chúng ta sẽ tiếp tục xây dựng các đội ngũ quốc tế và liên văn hóa trong sứ vụ của mình và tìm ra cách thể để có được các kỹ năng liên văn hóa và sống hiệp thông.

Martin Üffing, SVD (Đức)
*Nguyên Giám Tỉnh, Giám đốc Viện Truyền giáo St. Augustin,
 hiện nay là nhà nghiên cứu.*

